

SZERKESZTŐSÉGI KÖZLEMÉNY

Áttérés honlapkiadványra

BŐSZE PÉTER DR.

Fővárosi Szent István Kórház Nőgyógyászati Osztály

Bizonyára mindenkinek feltűnik, hogy a Nőgyógyászati Onkológia 2012-ben még nem jelent meg; ez az első és egyetlen kiadás, a 17. évfolyam négy számának összevonása. Ennek zárólag anyagi oka van: a főszerkesztőnek – szemben az első 16 évvel – nem sikerült a nyomdaköltséget előteremtenie. A gazdasági válság a folyóirat-kiadásban is megmutatkozik. A közeljövő, sajnos, semmivel sem biztat. Egyetlen lehetőség a folyóirat elektronikus kiadása: közreadása a Nőgyógyászati Onkológia honlapján (www.nok.hu), ún. honlapkiadvány formájában. Változatlanul négy szám jelenik meg évente; mindegyikről tájékoztatjuk az olvasókat e-levelemben. Kérjük az érdeklődőket, hogy küldjék el a szerkesztőségnek (bosze@eagc.eu) az e-postacímüket. A honlapszámokhoz szabad a hozzáférés (open access), bárki letöltheti teljes egészében őket, de az egyes cikkek szerint külön-külön is.

Valamelyest megváltoztatjuk a folyóirat formáját is: egyrészt a nevét a Nőgyógyászati Onkológia szóösszevonásával (NOK) kiemeljük, másrészt a közlemények szerkesztése változik, bízva abban, hogy cikkek tagolása még átláthatóbb lesz.

Bármi rossz történik velem, az első gondolatom mindig az, hogy mi ebben a jó. Ekként okoskodom a Nőgyógyászati Onkológiával kapcsolatban is. Hagyománytisztelőként sajnálom, hogy karosszékekben, kényelmesen hátradőlve, nem lapozgathatom majd a következő számokat. Ám kutatóként – hosszú évek óta – én is a világhálón keresem az irodalmi forrásokat: böngésem az

adattárakat, megnézem a folyóiratok honlapjait. A szakirodalom célzott, egy-egy közleményhez szükséges tanulmányozásáért vajmi ritkán megyünk a könyvtárakba. Oda olvasni járunk, meg tájékozódni általánosságban látókörünk bővítésére, hogy elkerüljük a szakmai beszűkülést. Könyvtárakba menni mindig nagyszerű: áthat a könyvekből, a nyomtatott irodalomból sugárzó tudás levegője, a könyvvé vált, elmúlt világ légköre, de az sem elhanyagolható, hogy találkozhatunk, beszélgethetünk másokkal is; feloldhatjuk „gépfüggő világmagányosságunkat”. A könyvtárakban eleinkkel is „cserélhetünk gondolatokat”.

Vigasztalom magam: rengeteg az orvosi folyóirat, megoldhatatlan a tárolásuk; átnézhetetlenül sok, ami bennük van; korábbi cikkek visszakeresése nehéz és időigényes; az adatkezelés körülményes; és még sok más. Meg a világ is megváltozott: a mai fiatalok a számítógép használatán nevelkednek, talán számukra ez még természetesebb közeg is, mint a nyomtatott szakirodalom. A világháléhoz, az adatok végtelenéhez mindenhol és mindenkor hozzáférnek, az adatok összegyűjtése kulcsszavakkal játszi könnyű, és a kikeresettek egyszerűen tárolhatók is. Ez mind igaz, mégis sajnálom a nyomtatott folyóiratot.

Az átállás azonban nem döntés, hanem pénz, korunk métélyének kérdése. Ám, ha már így alakul, akkor a honlapkiadványok minden lehetőségével, előnyével élünk. Bízást remélem, hogy a Nőgyógyászati Onkológia (NOK) ebben a formájában is betölti küldetését.

„A globalizáció világjelenség. Akár tetszik, akár nem, a tudományos életben és a tudományos közlésben is jelen van, nem kerülhető el. Előnyeit ki kell használni, káros velejárait ismernünk kell, és hatásukat mérsékelni. Nem kétséges, hogy alkalmazkodni kell az információs világtársadalomhoz, eszköztárát viszont egyidejűleg alkalmazni kell. [...] Az egységes tudományos közlési rendszer, melyben mindkét közlési forma előnyei és kialakult erőssége jelen van, fontos és időszerű kérdés. A globalizáció előnye, hogy nincs távolság a tudományos együttműködésben. A világhálóról minden letölthető, olyan mennyiségű tudásanyag, ami korábban elképzelhetetlen volt. [...] Az adattáradat kihasználása, a nemzetközi együttműködések, a hazai és európai kultúrkör és iskolázottság talaján kinőtt egyéni és a hagyományos értékek megőrzése, az anyanyelv mindennapi használata a tudományos életben megteremtheti azokat az egyéni-nemzeti sajátosságokat, amelyeket a globalizált világ is elismer. Egy egységes, globalizált tudományos rendszerben egyéniségnek lenni nem könnyű, de kötelesség.”

Palkovits Miklós